

Arrest

nr. 210 801 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: B(...)

Voornaam: c(...)

Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: angola

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, 17.06.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74:14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74:14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

Geen documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2013 dat hem betekend werd op 16.07.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op omdat de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarbij de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken *“(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden *“(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Daarnaast wordt benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte moet erop gewezen worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2 Gelet op het voorgaande, wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5, 6.5 en 7 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 eerste lid, 1° en 3°, artikel 62, artikel 74/13 en artikel 74/14 § 3, 1° van de vreemdelingenwet samen gelezen met de artikelen 5 en 7 vierde lid van de Terugkeerrichtlijn, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel "audi alteram partem" en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"De hier bestreden bijlage 13, meer bepaald een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een onduidelijke termijn, werd in rechte gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7 eerste lid 1° van de vreemdelingenwet en naar artikel 74/14 van diezelfde wet.

Uit de bijlage 13 blijkt evenwel totaal niet wat de termijn voor vrijwillig vertrek is. Enerzijds vinden we 'reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan', anderzijds de onduidelijke zin 'Aan de Heer die verklaart te heten B(...) C(...) (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, 17.06.17."

Is er dus wel een termijn voor vrijwillig vertrek, misschien tot 17.06.2017? Of is er geen termijn voor vrijwillig vertrek, maar is verzoeker wel vrij geweest het politiebureau te verlaten.

In eerste onderdeel van het middel zal worden ingegaan op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich; in een tweede onderdeel zal worden ingegaan op de vermeende afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Dit onderdeel uiteraard met het nodige voorbehoud, gezien de beslissing eveneens een termijn van zeven dagen vaststelt.

In een derde onderdeel zal vervolgens de schending van het hoorrecht verder worden uitgewerkt. In het laatste onderdeel wordt nog ingegaan op de schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

1.

De bijlage 13 laat ten eerste gelden dat de reden voor de toepassing van artikel 7, alinea 1, 1°, het feit is dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Art. 2 Vreemdelingenwet stipuleert:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Artikel 2 Vreemdelingenwet betreft duidelijk de binnenkomst van het Rijk. In casu was verzoeker echter het Rijk binnengekomen als asielzoeker. Het is niet zinvol om te verwijzen naar een fout tegen de voorwaarden voor de binnenkomst van België, wanneer het een persoon betreft die zich reeds bevindt in het Koninkrijk.

De voorgewende reden voor het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten is niet toepasselijk, en dus is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Tweede onderdeel, wat betreft de eventuele afwezigheid van een termijn voor vertrek,

Vooreerst verwijst verzoeker naar hetgeen voorheen gesteld is: de beslissing maakt nergens duidelijk of er nu wel of geen termijn voor vrijwillig vertrek is. Toch wordt er wel een zogenaamde motivering opgenomen: 'reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: er bestaat een risico op onderduiken'.

Artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet creëert een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er 'kan' afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing, en verwijst ook naar het erg algemene onderduikrisico.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 168 653 van 30 mei 2016 waarbij in een vergelijkbare situatie (beweerd zwart werk, wat als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd) de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard en gesteld wordt dat voor toepassing van artikel 74/14 §3, 1° en 3° (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na 'een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek' en dat voor het criterium 'risico op onderduiken' het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft 'voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.'

In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet geschonden was. Verzoeker sluit zich aan bij die zienswijze en meent dat deze evenzeer in casu opgaat.

In casu werd alles behalve aannemelijk gemaakt dat er een voldoende individueel onderzoek of een evenredigheidsafweging is gebeurd vooraleer aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vertrek. Verzoeker werd niet eens gehoord in het kader van het bevel, en de motieven voor een zogezegd risico op onderduiken werden niet getoetst aan de werkelijke situatie.

In het derde onderdeel zal verzoeker de schending van het hoorrecht verder uitwerken.

Wat betreft het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (d.d. 11.07.2013), verwijst verzoeker in eerste instantie naar het gegeven dat hij bezig is met de nodige administratieve stappen voor een aanvraag gezinshereniging.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd en een echt hoorrecht zou hebben gegeven, dan had zij verzoeker uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en had zij kunnen en moeten weten dat verzoeker geregeld op het adres verbleef van zijn Nederlandse partner te Antwerpen en bezig was met de nodige administratieve stappen om in te schrijven op dit adres aan de hand van een aanvraag gezinshereniging.

Overigens erkent de Staatssecretaris zelf de onterechte toepassing van afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek, door alsnog verzoeker een vertrektermijn te geven (tot 17.06.2017). De duur van die termijn wordt niet gemotiveerd.

Derde onderdeel: schending hoorrecht, al of niet in combinatie met schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

*Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.*

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Verzoeker had, indien hij verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had kunnen verwijzen naar het feit dat hij op stappen aan het zetten was om zich aan te melden bij de Belgische autoriteiten onder de vorm van een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse feitelijke partner, dat hij daartoe een advocaat had geraadpleegd. Bovendien is de partner van verzoeker zwanger van een kind van hem, wat zijn toekomstperspectieven grondig verandert.

Vermelde elementen hadden, zo verzoeker gehoord was geweest, zeker tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven.

Dit is nog meer het geval daar het afleveren van een bevel geen automatisme mag zijn, maar behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij .

*De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.*

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 188 786 van 23 mei 2016 en nr. 168 654 van 30 mei 2016, beiden uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard. Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkelt als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing.

*Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïsoleerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem* en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze*

besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Overigens erkent de Staatssecretaris zelf -impliciet- dat het hoorrecht niet gerespecteerd was bij het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten, door alsnog verzoeker een vertrektermijn te geven, nl. tot 17.06.2017. De duur van die termijn wordt niet gemotiveerd.

De beslissing bijlage 13 dient bijgevolg geheel vernietigd en geschorst te worden.

Vierde onderdeel, geen onderzoek van artikel 74/13 vreemdelingenwet, geen fair balance toets op basis van artikel 8 EVRM

Verzoeker heeft in België een beschermenswaardig privéleven, in het bijzonder gezien het feit dat zijn Nederlandse feitelijke partner in verwachting is van een kind van hem.

Artikel 8 EVRM is ruimer dan het gezinsleven en betreft ook het privéleven. Dit privé- en familieleven is niet in acht genomen bij de beslissing, laat staan dat er enige fair balance toets is gemaakt.

Er wordt hieromtrent geen enkele motivering opgenomen in de bestreden beslissing.

Gedaagde gaat niet over tot het onderzoeken van andere familie en elementen van het privéleven van betrokkene, die immers sinds 4 jaar in België verblijft, zoals genoegzaam bekend bij DVZ, gezien een asielaanvraag werd ingediend.

Verzoeker verwijst onder meer ook naar volgend recent arrest nr. 168 126 van 24 mei 2016 van de RvV, punt 3.3.2., waarbij de beslissing (inreisverbod) verbroken werd omdat geen rekening werd gehouden met alle aspecten van het gezinsleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM impliceren ook het privéleven; alleszins artikel 8 EVRM is ruimer dan het familie- en gezinsleven; het omvat ook expliciet de eerbiediging van het privéleven.

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Dat het scheiden van een verzoeker van zijn feitelijke partner door de uitwijzing van de verzoeker, deel uitmaakt van het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker is een element waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar Angola.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. Verzoeker verwijst onder meer naar de zaak SHAKUROV v. RUSSLA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012.

De bestreden beslissing is bij gebreke aan enige afweging, evident niet redelijk en niet proportioneel.

Verzoeker verwijst onder meer naar het UDN-arrest RvV n° 168 654 van 30 mei 2016 waarin een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd aanvaard, omdat geen onderzoek naar het gezinsleven had plaatsgevonden.

De 'fair balance-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans,-een afweging, dat-de belangen-van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

4.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals artikel 7, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5, 6.5 en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn wordt erop gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat voormelde artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig beroepen op de Terugkeerrichtlijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991– net als artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14 § 3, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2013 haar betekend op 16 juli 2013, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, vaststellingen die de verzoekende partij in geen geval betwist noch weerlegt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14 § 3, 1° van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

Artikel 74/14 § 3, 1° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)"

Artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en moet richtlijnconform worden toegepast.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)"*

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert ook dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, wat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, omdat de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ptn. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 26 september 2013, C-418/11, *Texdata Software*, pt. 84; HvJ 10 september 2013, *G. en R.*, C-383/13 PPU, pt. 33; HvJ 18 maart 2010, *Alassini e.a.*, C-317/08 t.e.m. C-320/08, pt. 63).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 37).

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 40).

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op artikel 7, alinea 1, 1° waarbij wordt gesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. Ze betoogt dat artikel 2 van de vreemdelingenwet duidelijk de binnenkomst van het Rijk betreft terwijl zij het Rijk binnengekomen was als asielzoeker. De verzoekende partij stelt dat het niet zinvol is om te verwijzen naar een fout tegen de voorwaarden voor de binnenkomst van België, wanneer het een persoon betreft die zich reeds bevindt in het Koninkrijk. Ze voert aan dat de voorgewende reden voor het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten dus niet toepasselijk is.

De Raad stipt vooreerst aan dat – zoals ook de verzoekende partij aangeeft – het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, wat zij in geen geval betwist. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is uitdrukkelijk van toepassing op de “*vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen*” wanneer deze onder meer in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De verzoekende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat in artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat dus niet de binnenkomst maar het verblijf in het Rijk betreft, niet wordt gewezen op de toepassing van artikel 2 van de vreemdelingenwet, doch louter wordt verwezen naar de in dat artikel vermelde documenten. Door louter te stellen dat artikel 2 van de vreemdelingenwet de binnenkomst van het Rijk betreft, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument.

In een tweede - en deels derde onderdeel - van haar enig middel betoogt de verzoekende partij dat de beslissing nergens duidelijk maakt of er nu wel of geen termijn voor vrijwillig vertrek is daar er enerzijds wordt gewezen op een risico op onderduiken maar anderzijds haar toch een vertrektermijn wordt gegeven, namelijk 17.06.2017. Ze voert verder aan dat in casu alles behalve aannemelijk wordt gemaakt dat er een voldoende individueel onderzoek of een evenredigheidsafweging is gebeurd vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vertrek, dat zij niet eens werd gehoord in het kader van het bevel en dat de motieven voor een zagezegd risico op onderduiken niet werden getoetst aan de werkelijke situatie. Wat het niet opvolgen van een eerder bevel betreft, stelt de verzoekende partij dat zij bezig is met de nodige administratieve stappen voor een aanvraag gezinshereniging.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij onder haar tweede – en deels derde – onderdeel voornamelijk kritiek uit op de motivering aangaande de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij nog heeft bij haar grief. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt de verzoekende partij niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat zij niet lijkt gedaan te hebben.

Bovendien wijst de Raad op het arrest nr. 238.569 van de Raad van State van 20 juni 2017 waarin wordt gesteld wat volgt: *“Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”*. Dit houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij bijgevolg het grondgebied moet verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts “binnen een bepaalde termijn” uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter in geen geval dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt.

De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van hetzelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot *“een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”*, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, *“zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”*. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.” Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek.

Het tweede en derde onderdeel van het enig middel zijn bijgevolg in deze mate onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij onder haar tweede en derde onderdeel aanvoert dat zij niet werd gehoord en indien zij was gehoord zij had kunnen verwijzen naar het feit dat zij stappen aan het zetten is om zich aan te melden bij de Belgische autoriteiten onder de vorm van een gezinshereniging in functie van haar Nederlandse feitelijke partner die zwanger is, wijst de Raad op het volgende.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij kort vóór het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord, wat blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 10 juni 2017 zodat zij toen de gelegenheid heeft gekregen om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Zodoende heeft zij de gelegenheid gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828). Uit dit administratief verslag van vreemdelingencontrole blijkt overigens in geen geval dat de verzoekende partij enigszins melding heeft gemaakt van haar feitelijke (zwangere) partner en de stappen die zij aan het zetten is voor een aanvraag gezinshereniging, noch blijkt dit elders uit de stukken van het administratief dossier. Zij brengt dus niet het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden, temeer zij ook thans geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen dat zij een feitelijke (zwangere) partner heeft en stappen aan het zetten is voor een aanvraag gezinshereniging, te staven.

In een derde en vierde onderdeel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ze wijst hierbij op haar Nederlandse feitelijke partner die in verwachting is van een kind van de verzoekende partij. De verzoekende partij voert aan dat er hieromtrent geen enkele motivering is opgenomen in de bestreden beslissing. Ze stelt dat de gemachtigde niet overgaat tot het onderzoeken van andere familie en elementen van haar privéleven en stelt dat zij immers sinds 4 jaar in België verblijft. De verzoekende partij benadrukt dat haar scheiden van haar feitelijke partner door haar uitwijzing deel uitmaakt van haar privé- familie- en gezinsleven, een element is waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden.

De Raad wijst er met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in de eerste plaats op dat in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf maar dat het om een eerste toelating gaat. Zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd worden.

De Raad wijst er vervolgens op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit privé- en/of gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu wordt vastgesteld dat het administratief dossier geen enkele aanwijzing bevat omtrent het bestaan van een enig (beschermenswaardig) gezinsleven. Niettegenstaande er ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, met name op 10 juni 2017, moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij op geen enkel moment de voorgehouden relatie met haar (zwangere) partner en de stappen die zij aan het ondernemen zou zijn voor een aanvraag gezinshereniging ter kennis heeft gebracht. Uit een kopie van dit administratief verslag vreemdelingencontrole van 10 juni 2017 blijkt overigens dat bij de vraag naar "ANDERE FAMILIELEDEN IN BELGIË" "geen" werd genoteerd. Ook uit een eerder verslag vreemdelingencontrole van 8 januari 2014 blijkt dat de vraag naar "FAMILIELID IN BELGIË" niet werd ingevuld en de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag in 2013 in een vragenlijst aangaf alleenstaand te zijn zonder kind. Zodoende lag er geen beschermenswaardig gezinsleven voor op het moment van de bestreden beslissing waarmee de gemachtigde rekening kon en diende te houden. De gemachtigde kan dus niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijkomend wijst de Raad erop dat de verzoekende partij haar beweringen overigens in geen geval staft.

Verder moet er inzake het voorgehouden gezinsleven ook op gewezen worden dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM

heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)” (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Er wordt ook op gewezen dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat er uit de stukken van het administratief dossier in geen geval enig (beschermenswaardig) gezinsleven blijkt, merkt de Raad geheel ten overvloede op dat de verzoekende partij door louter te wijzen op haar gezinsleven met haar feitelijke partner en toekomstig kind, hiermee niet aantoonde dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. Zij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Wat het privéleven betreft, benadrukt de Raad dat het in de eerste plaats de taak van de verzoekende partij is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde niet overgaat tot het onderzoeken “*van andere familie en elementen van het privéleven*” waarbij zij aangeeft aan dat zij sinds 4 jaar in België verblijft. Zij zet met deze ongestaafde algemene beweringen echter in geen geval concreet uiteen waaruit haar privéleven concreet zou bestaan, noch op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven, kan de verzoekende partij dus niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde hiermee rekening moeten gehouden hebben en een belangenafweging moeten doorgevoerd hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt in deze mate niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij onder haar enig middel verwijst naar arresten van de Raad met nr. 188 786 van 23 mei 2016, nr. 168 654 van 30 mei 2016, nr. 128 207 van 21 augustus 2014, nr. 126 158 van 24 juni 2014 en nr. 168 126 van 24 mei 2016, merkt de Raad ten slotte op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze situaties betreffen die vergelijkbaar zijn met de hare nu *in casu* de verzoekende partij anders dan in de aangehaalde rechtspraak kort voor het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord en zij ook geen (beschermenswaardig) gezinsleven of privéleven aannemelijk maakt daar uit het administratief dossier in geen geval enig (beschermenswaardig) gezinsleven of privéleven blijkt en zij overigens ook thans haar beweringen dat zij een feitelijke (zwangere) partner heeft in geen geval staft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen

op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 § 2 van de vreemdelingenwet en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU